

2020. ÁPRILIS–JÚNIUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 17. ÉVFOLYAM 4–6. SZÁM

„TI IS AZÉRT LEGYETEK KÉSZEK”

(Lk 12,40)

Rendhagyó istentisztelet

Szokatlanul hideg reggelre ébredt az ófalu. Vasárnap volt, 9 óra. Olykor egy-egy színes autó futott át a hideg verőfényen, árnyékot vetve néhány amúgy is sötétbe öltözött, siető emberre. A helybeliek pontosan tudták, hogy ez idő tájt a templomok a gyalogosok úti céljai, s azt is, hogy ki, hova indult imádkozni: a református imaházba, a falu második templomaként számon tartott baptista kápolnába, vagy a tulajdonképpen egyetlen templomba, a katolikusba.

Pár hónappal korábban a most háromfelé igyekvő emberek együtt imádkoztak a katolikus templomban, és egy szószékről prédikált a református, katolikus meg a baptista lelkész, néhány hete pedig a baptistáknál voltak együtt egy jubileum kapcsán.

Olykor egy-egy autó megáll, bevesz valakit a sötét ruhások közül, aztán tovább fut, hogy néhány perc múlva megérkezzék valamelyik templomhoz. Az autók között vannak „menetrendszerű járatok”, 2-3 megállóval, s ugyanannyi plusz utassal. Nehezen mozgó, idős hívők „ima járatai”. És gurulnak a „menetrendszerű” kerékpárok is.

Kilenc óra. A lelkipásztor kezét fog az érkezőkkel. Pár szót válthat még velük, az imaóra negyed 10-kor kezdődik. Hideg van. Előző este ugyan elkészült az új fűtési rendszer, de még be kell járni. A fázósabbak összekuporodva ülnek, mások jóval melegebbnek ítélik a termet, mint a katolikus templomot.

Az imaóra-vezető nem jön. Mások is talán kevesebben és lassabban érkeznek. Lehet, hogy a hideg miatt? A kinti vagy a „benti” hideg az ok? – Nem tudni. A lelkipásztor megkér egy szolgálatra mindig kész testvért, vezesse az imaórát.

1Kor 15,58: *„Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkör az Úr munkájában, tudván, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”*

A létszámhoz képest sokan imádkoznak. Néhányan buzgón, érezhetően közeli tapasztalatok birtokában.

Valaki nem imádkozik. Pedig szokott. Egyszerűen, röviden, mindig a „sor” végén. Ezen a reggelen ő is

„menetrendszerű kerékpáron” érkezett. Mellette volt a görbebotja – a két láb már nem bírja úgy, mint a két kerék. Az ütött-kopott táska is vele jött, nem cserélte ki a meglévő újabbal, megszokta. Pumpa, énekeskönyv, Biblia. Vele is kezét fogott a lelkipásztor, s megkérdezte – mint mindig –, hogy tetszik lenni? Hogy van a mama? A válasz is szokásos volt, talán kissé halkabb.

Az istentisztelet is megszokottan indult. Galata 6,1-10. *„...Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkiel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.”*

Az énekkar énekelt. A második versnél a lelkipásztor lejött a szószékről. Valami történt. Valaki csendben behunyta a szemét – s láthatóan nem a maga jószántából – nekidőlt a falnak. Ott ült, ahol szokott, legbelül, a fal mellett. Lefektették. A pulzusa nem volt tapintható. – A gyülekezet csöndes imába dermedt. Később halk ének szűrődött ki a színes ablakokon, HH 510: Az áldott orvos jön hozzánk, A drága főpap, Jézus...” A lelkipásztor a soron következő énekek folyamatos éneklését kérte – nemigen volt módja a válogatásra. 511: „Nagyon szeret engem Jézus, Oly sokat tett érettem. Szenvedett, megváltott Jézus. Hát én érte mit tettem?... Hogyha munkám majd elvégzem, S örök hajnal virrad rám, Az a vágyam, hogy Ő mondja: Jól van jámbor, hű szolgám!...”

Az orvos még nem érkezett meg. A mentők sem. Nem csoda. Az éneklésbe azonban – előbb csak szép halkan, majd egyre erősebben – bekapcsolódott az égi kar, lágyan csengő hangokkal, hogy aztán teljesen átvegye az éneklés fonalát a gyülekezettől. Még elénekeltük az 512. ének első versét: „Megváltóm szól nekem: Gyermek, kicsiny erőd? Nyugtót találsz bennem, Leszek a segítő! Jézus nyugtot ad, Szíve megbocsát, Büntől szennyes lelkemnek vére hoz tisztulást.”

A lelkipásztor megállította az éneklést. (Megszűnt a néhány percig tartó kényszerlelégzés is, és a szokatlanul tág pupillák jelezték, hogy itt a földön nincs tovább.) A lelkipásztor a döbbszent gyülekezetnek bejelentette a halál beálltát, s azt, hogy a rendhagyó istentisztelet

véget ért. A testvérek példás rendben távoztak a hátsó kijáraton. „Jobb” híján egy új, vakítóan fehér bemeztőruhát terített valaki a halottra. – A Bárány trónja előtt talán éppen ekkor kapott egy még fehérebbet! –

Orvos, mentők, szakértő, majd a fekete autó. Fél háromkor vitték el a lassan hűlő testet. Addig, a közben megérkezett családtagokkal (a bácsi egyedül járt imaházba!) volt ideje beszélgetni a lelkipásztornak, s meghallgatni a sok könnyes vallomást. Az is kiderült, hogy az 511. ének volt a legkedvesebb az elhunyt édesapának, s az is, hogy a hét gyerek (mind javakorabeli) szinte minden éneket ismer, hisz a gyerekkori emlékek alig halványulnak. No meg a papa igen szeretett hegedülni, s a család (gyakran voltak együtt) vele énekelte a régi énekeket.

A délutáni istentiszteleten a szeretet volt a téma. Valaki egy József Attila verset szavalt, arról, hogy tüzet kéne rakni, nagy tüzet, hadd melegedjenek a fázó emberek. A mi Pista bácsink mesélte régen a költőről: „Jól ismertem, de akkor még nemigen tudtuk, hogy híres ember lesz. Mindig írogatott, és mindig éhes volt. Sokan csavargónak nézték... Titokban mindig adtam neki valamit enni, különben tán éhen pusztul.” Akkor Pista bácsi a Halló büfében dolgozott. – „*Ha megtettétek ezeket akárcsak egygyel is... – mondja Jézus –, velem tettétek meg.*”

(Pista bácsi Tiranon után a palotaőrségben szolgált fiatal katonaként. Beválogatták a szép szál hívő fiatalembert.)

*

Ami még ide kívánczik:

Színhely: Szigetszentmiklós, baptista imaház, dátum: 1981. november 8. Elköltözött testvérünk: Vörös István. Élt 75 évet.

A családtagok egyike megjegyezte: „Teljesült a vágya. A második otthonában halt meg. Szép halál.”

„*Ti is azért legyetek készek, mert amely órában nem gondoltátok, abban jó el az embernek Fia!*” (Lk 12,40)

Dr. Almási Mihály

(Megjelent: Békehírnök, 1982. január 17., 10. old.)

A JÓ PÁSZTOR megtalálható

az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

Száz éve született Dr. Haraszti Sándor A magyar Albert Schweitzer

DR. HARASZTI SÁNDOR Atlantában élő orvos-misszionárius. 1920-ban született a Duna-Tisza közén, Soltvadkertben. Itt, az Alföld közepén határozta el a kilencéves kisgyerek, hogy orvos-misszionárius lesz. Szülei egyszerű parasztemberek voltak, akiknek tizenkét gyermeke közül egyedül ő tanulhatott tovább. Haraszti doktor felesége maga is orvos. 1956-ban vándoroltak ki Amerikába öt gyermekükkel.

„A St. Louis-i dr. Haraszti Sándor – akinek fiatal kora óta példaképe Albert Schweitzer – Afrikába készül, hogy a legendás orvos-misszionárius mellett szolgáljon. Dr. Haraszti 1957-ben érkezett St. Louisba feleséggel és öt gyermekével. 'Albert Schweitzer ifjúkorom óta példaképem. Tizenhárom év megszakítás nélküli egyetemi tanulmányaim során megpróbáltam az ő nyomdokaiban járni – teológiai, bölcsész és orvosi diplomát szereztem. De a különbség mindig megmaradt közöttünk: ő egy zseni, én pedig egy átlag ember vagyok. Afrikában csupán olvasmányaim közben, álmaimban jártam.' – magyarázza. Dr. Haraszti úgy tervezi, hogy júliusban indul az őserdei Lambarene-be, ahova Schweitzer személyesen hívta meg, hogy az ottani kórházban munkatársa legyen.” (Idézet a Globe Democrat c. vezető amerikai folyóirat 1959. április 11-i számából.)

Haraszti doktor 1958. március 14-én kapta kézhez Schweitzer ötoldalas, sajátkezűleg írt, franciául kezdett és német nyelven befejezett levelét.

Idézet a levélből. „Igen érdekesnek találom és nagyon örülök neki, hogy Ön is teológus... Igen nagy-

ra értékelem, hogy ismeri a francia és német nyelvet. Ez nagy előnye lesz az Ön itteni munkájában. Remélem, hogy Ön jó sebész, mert ez a lényeg most. Igen sok operációt kell majd végeznie. Az én kórházamban meg fogja kapni hivatalos működési engedélyét, mint az én asszisztensem. A fontos csak az, hogy minél hamarabb jöjjön... Azt sajnálom csak, hogy az Ön kedves felesége nem tud egyelőre magával jönni, mert ő a gyerekekkel marad. Ön és a felesége igen nagy áldozatot hoznak a mi kórházunkért. Milyen szomorú, hogy a gyermekeik nélkülözni fogják az édesapjukat. Miután azonban Ön biztosított engem arról, hogy egész eddigi életében mindig az volt a vágya, hogy a misszióban szolgáljon és ezen felül az én kórházamba jöjjön, erre való tekintettel elfogadom ezt az áldozatot... Jöjjön hát, amilyen gyorsan csak tud...!”

Amerikai orvosok is szinte irigykedve gratuláltak Haraszti doktornak ehhez a nem mindennapi kitüntetéshez, mondván, hogy ők maguk bennszülött amerikai létükre még eddig soha nem kerültek az újságok címlapjára, sem a televízióba. Haraszti doktor azzal hárította el a gratulációt, hogy ő úgy van ezzel az

egész dologgal, mint Krisztus számára a pálmaágakkal: tudja, hogy nem neki szól az ünneplés, hanem annak, akinek a nevéből őrá is hullik egy kis fény... Bár az igazat megvallva, nem a véletlen következménye volt ez a meghívás, hanem egy élet következetes és kitartó munkájának a természetes jutalma.

„Albert Schweitzer nemcsak az én egyéni életem alakulására volt döntő befolyással – mondja Haraszti doktor –, hanem százezrekben és milliókban keltette fel a magasabb életcélok tiszteletét és az élet odaáldozása iránt való vágyat. Megtanította korunk emberét szolgálni. Tudom, hogy az én szerény szolgálatom nem mérhető az övéhez, de vallom, John Miltonnal: 'A szárazföldön és vízen sürögötteti szolgálói ezreit, s az is cselédje, ki csak vár, s mereng.' Hányszor kérdeztem türelmetlenül a reménytelen várakozás hosszú éveit alatt: mire jó Isten terveiben annyi évet hiába lemorzsolni, holott engemet vár Afrika! Isten nem késik el, csak mi vagyunk türelmetlenek. A fő dolog, hogy kitartsunk az őrhelyen mindaddig, amíg lélegzünk.”

(Ferenczi Andrea)

Forrás: Jubileumi évkönyv, 1996

DR. HARASZTI SÁNDOR ÖNÉLETRAJZA (részlet)

1920. március 2-án születtem Soltvadkertben. Igazában március 1-jén, de nagy hó volt és viharos téli idő, ezért apám nem tudott időben bemenni a bócsai tanyánkról a soltvadkertre anyakönyvi hivatalba, és hogy büntetést ne kelljen fizetni, merthogy nyolc napon belül kellett volna bejelenteni a születésem, hát egy nappal későbbre tette a születésem.

Szüleim és testvéreim a bócsai tanyán laktak és csak vasárnap megpiaci napokon – kedden és pénteken – jöttek be a faluba, ahol imaházba mentünk. A lovaink mindig megszentelték a vasárnapot vagy a szombatot. Ha egész héten dolgoztak, akkor vasárnap a tanyán pihentek, és mi gyalog mentünk imaházba. Ha szombaton pihentették őket, akkor vasárnap ők vittek bennünket a faluba imaházba. Már korán elkezdtem a munkát. Még elemi iskola előtt megbíztak azzal, hogy

libát őrizzek. A libák csak napfelkelte előtt, kora reggel legelnek a tarlón, utána pihennek, mert nem bírják a meleget, vagy vízbe mennek, ha van tó a közelben. Ez azt jelenti, hogy nekem napkelte előtt kellett fölkelnem. A libákat azóta sem szeretem.

Elemi iskolás koromban birkákat, majd disznókat őriztem, és amikor már szépen előrehaladtam, gimnazista koromban tehenekeket, később lovakat, amelyeket a napi munka után éjjel kellett kivezetni a legelőre. Józsi bátyám háromszor megmentette az életemet az állatoktól. Még elég kisgyerek lehettem, olyan 7-8 éves, amikor egy nagy kan disznó megtámadott az udvarunkon. Józsi bátyám egy vasvillával elzavarta. Úgy 10 éves koromban egy nagy bika támadt rám az udvarunkon. Én úgy megijedtem, hogy sem menekülni, sem kiabálni, sem védekezni nem tudtam. Józsi bátyám egy szénahúzó horoggal elzavarta a bikát. A

harmadik alkalom akkor volt, mikor a lovainkat éjjel itatni vittük a „fölső házhoz”. Ott bővebb volt az ivóforrás. Hazafelé jövet szőrén ültük meg a lovakat. Én egy szelíd lovon, a Linkán ültem, kötőfékkal kormányoztam. Kilencéves voltam. Útközben Linka nekiszaladt egy szalmakazalnak, hogy megdörgölje a hátát. Már-már alábújt a kikoptatott kazaloldalnak és engemet hátrafelé döntött. Józsi bátyám hirtelen leugrott az ő lováról, orrba vágta a Linkát és megmentett engemet a gerinctöréstől. Józsi bátyámról csak ilyen emlékeim vannak. Mindegyik testvéremtől csak jót kaptam. Nem volt közöttünk féltékenység, irigység, versengés.

Iskolába nagyon szerettem volna járni. Mondtam is anyámnak, hogy adjon sok szalonnát, hogy hamarosan betöltsem a hatodik évemet és mehessek iskolába. Ötéves koromban már az Etel néném elvitt a Sal-

lay-féle nádfödeles iskolába, ahol szétnéztem és tájékozódtem, hogy mi vár rám majd iskolás koromban. Természetesen nem értettem meg a tanítónak az előadásait és rosszkodtam. Ezért azután a tanító úr előre hívott, a térdére fektetett, és volt neki egy virgácsa, amivel elverte a fenekemet. Nagyon megsértődtem. Egy vendéggel nem illik így bánni – gondoltam –, de ez nem vette el a kedvemet az iskolától.

Az elemi iskola négy osztályát végeztem az akkor épült új iskolában, amelynek már cserépteteje volt. Hat osztály egy szobában, jobb oldalt a lányok, bal oldalt a fiúk. Én nagyon érdeklődtem a magasabb osztályba járó tanulóknak a dolgai iránt, és amiket ők a tanítónak fölmondtak, azokat én is megtanultam. Még ma is emlékszem sok-sok sorára a Toldinak, amiket itt tanultam meg a nagyobbaktól. Ma is emlékszem még arra, hogy „Nádtorzs lőn az ágya, zsombék a párnája, Isten kék egével földve a tanyája.”

Az elemi iskolában megdöbbenéssel láttam, hogy az osztálytársaim véreshurkát hoztak otthonról tízóráira. Megmondtam nekik, hogy a Biblia tiltja a vér megevését. De nem hajtottak rám. Jó barátok maradtunk továbbra is. A társaim alkalmasint kórusban idézték:

*„Nazarénus – bappista,
Nincsen neki Krisztussa,
Csak pár rongyos papucs,
Abba' jár a templomba.”*

Az elemi iskolában a tanító úr katolikus katekizmust tanított. Anyám azt mondta, maradjak bent a hittanórán, mert ott rosszat nem tanulok. Megtanultam az Üdvözlégy Máriát is.

Azután ilyeneket:

*„Csonka Magyarország nem ország,
Egész Magyarország mennyország.
Csonka Magyarország elpusztul,
Egész Magyarország felvidul. Ámen.”*

Ez volt a tanítás előtti imádság. Vagy:

„Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,

Hiszek egy isteni örök igazságban.

Hiszek Magyarország feltámadásában. Ámen.”

Ez volt a tanítás utáni imádság. (Pappváry Elemérné, Magyar hiszekegy.)

Reggel a tanító urat így köszöntöttük: Jó reggelt kívánok! Délután sorba álltunk, és szép rendben hazaindultunk: Isten áldja meg!

A tantermet mi takarítottuk, fűtöttük heti beosztás szerint. Nem volt pedellus (iskolaszolgá). Egy alkalommal elfogyott a táblatörlő rongy. A tanító úr felszólított bennünket, hogy hozzunk rongyokat otthonról. Mikor rám került a sor másnap, azt mondtam: „Tanító úr, az én anyám azt mondta, hogy van magának elég rongy. Sándor fiam, nincs nekem.”

Tanulni nagyon szerettem. Pontosabban nekem nem kellett tanulnom, mert mindent megtanultam a felsőbb osztályosoktól, és fáradkozás nélkül én voltam a legjobb az osztályomban. Úgy gondoltam, hogy ha a tanulás ennyire egyszerű, akkor jó volna továbbtanulni. De ez egy nagyon nehéz dolog volt. Apám halani sem akart róla. A testvéreimnek se nagyon mertem mondani, mert azok nem tanulhattak, azok földet műveltek, és féltem, hogy azt mondják, hogy „nem akarunk urat nevelni belőled”. Beszéltem a tanító úrral, hogy ő szóljon az apámnak. Akkor még nem ismertem Gárdonyi Gézának az elbeszélését. Tanácskérés a címe, amelyben Istenes Imre elmegy tanácsot kérni a tanító úrtól, hogy a fiát, az Imrét gimnáziumba adja-e. Gárdonyi Géza azután lélekben előretéket és leírja, milyen megpróbáltatásokon megy majd keresztül Istenes Imre, a legnagyobb parasztgazda fia, ha tanulni fog. Az úri gyerekek kigúnyolják. Később ő fogja szégyellni a szüleit. Elhatároztam, hogy én nem fogom. Voltak ugyan nehéz-

ségeim a kulturális alkalmazkodásban, de sem a szüleimet, sem a testvéreimet, sem a hívőségemet soha nem szégyelltem. Aztán volt egy Horváth főhadnagy úr, egy rokkant első világháborús, nyugdíjazott főhadnagy, aki az iskolától nem messze lakott. Ezzel is beszéltem és kértem, hogy beszéljen apámmal, és tanácsolja neki, hogy engem iskolába kell adni, gimnáziumba, ami Halason volt.

Itt nemcsak az a nehézség adódott, hogy Kiskunhalas 20 kilométerre volt Soltvadkerttől vonaton, hanem az is, hogy akkor Vadkerten kellett volna lakni, ahol valakinek gondoznia kellett volna engemet, és különben is a gimnáziumban tandíj volt és a könyveket is pénzért adták. A Bócsai tanyáról nem tudtam volna időben elérni a vonatot Vadkerten, három-négy kilométer kerékpáron. Sok-sok küszködés és emberek rábeszélése után, hogy apámmal beszéljenek, végül is apám komolyra vette a dolgot, és összehívta a családot abba a bócsai házba, amely ma is megvan a Rakoncza-tanyán, és föl-tette a kérdést: „A Sándor nem akar dolgozni, úr akar lenni. Segítjük-e abban, hogy úr legyen?” És a családtagok hozzájárultak. Apám azt mondta, hogy ez nagyon szép, hogy a testvéreid ilyen jóindulatúak, de viszont ezt nem lehet kívánni tőlük ingyen. Tehát te lemondasz az örökségről. Én tízéves voltam, nem nagyon tudtam, hogy mit jelent az, hogy örökségről lemondani, de örömmel lemondtam volna akár az örökségről, akár bármiről, mert a tanulást fontosabbnak tartottam.

Ahányszor erre a bócsai tanyára a családi találkozók alkalmával elmegyek, amikor abba a szobába belépek, akkor mindig ez a jelenet jut eszembe, hogy az örökségről itt mondtam le. De azért hadd szolgál-tassak igazságot apámnak is, meg a testvéreimnek! Végül kaptam örökséget is. Kaptam egy homokos föl-

det, aminek a vége az iskolára ért. Ott szőlőt ültettünk. Én is részt vettem az ültetésben az 1920-as években. A másik végén pedig egy szép nádas tó volt, amelyet úgy hívtak, hogy Kisbüdös tó, amely elvezetett a Nagybüdös tóra, a kiskőrösi határban.

1930 szeptemberében elvitt apám beírni a halasi református Szilády Áron Reálgimnáziumba. Még most is emlékszem, Kósa István tanár úr volt a fölvételező tanár. Megnézte a bizonyítványomat. Azt mondta: „ez derék, ez derék”, mert hogy minden jeles volt meg kitűnő. És arra is emlékszem, hogy megkérdezték apámtól, hogy mi a foglalkozása, és azt mondta, hogy földműves. Ugyanúgy mondta, hogy földműves, és akkor beírták a bizonyítványomba, hogy fm.

A gimnázium már nem volt olyan könnyű, mint gondoltam. Nem volt hat osztály egy teremben, és nem volt kiktől tanulnom. Ott nekem magamnak kellett tanulni. Azonnal megéreztem annak nehézségét, hogy tanyai iskolából kerültem Kiskunhalasra, ami akkor mezőváros volt. Mindjárt az első évben kezdtünk németet tanulni, és hát természetesen, a német tanulás titka a magyar nyelvtan ismerete. Hát én az elemi iskolából tudtam, hogy az ige a mit csinál, mit cselekszik kérdésre felel. Az alany a ki? mi? kérdésre felel. Meg voltam botránkozva, hogy miért mondják a szófajt igének, holott az ige a szent Ige, és ilyen egyszerű igéket nem szabadna igének nevezni. De nem vitatkoztam senkivel, csak magamban megbotránkoztam.

Vonaton bejáró voltam. A Gszellmann Mári néninél laktam a Kossuth utcában. Minden reggel 6 órakor keltem, 6:45-kor elindultam az állomásra, 7:15-kor megjött a vonat Pest felől. 7:45-kor megérkeztünk Halasra. 8 órára beértünk a gimnáziumba, 8-kor kezdődött a tanítás. Délután 1 órakor a tanítás

befejeződött. 1:45-kor indult a vonat Kiskunhalasról, megérkezett 2:15-kor Soltvadkertre. Du. 3 óra körül értem haza. Akkor Mári néni meleg ebéddel várt. Ez így ment 8 éven át. Mári néni 1935-ben meghalt. Hatodik osztálytól új megoldást kellett találnom.

Először Bócsáról jártam be kerékpáron Soltvadkertre. Azután Zsófi néném-től Göböljárásról az ottani állomásra, onnan vonaton Kiskunhalasra. Azután Soltvadkerten laktam az Árpád utcai házunkban. Itt Etel néném gondoskodott rólam. Végre Katzenbach nagymamámhoz költöztem a Kossuth utca 28-ba. Innen fejeztem be a gimnáziumot.

Ami a hitoktatást illeti, nekem abból bőven jutott. Vallásom a születésemkor „Ág. Hitv. Ev.”-nak volt beírva, mert a szüleim hivatalosan nem tértek ki az evangélikus egyházból. Ők a Meyer-Kornya csoport-hoz tartozó el nem ismert baptisták voltak. Én majd 18 éves korom után, már teológiai hallgatóként (Budapest II., Margit rakpart 29-30. szám alatt laktam) tértem át a Bécsi kapu téri ev. egyháztól. Tanúim voltak: Kalkó József és Káldy József szeminárium hallgatók.

Vasárnap reggelként Soltvadkertre imaházba mentünk. Istentisztelet előtt Mészáros Sándor lelkipásztor hittanórát tartott. Ott a baptista hittankönyvet használtuk. A Bócsai Általános Állami Népiskolában 1926 szeptembertől 1930 júniusig jártam.

A gimnáziumban – nyolc éven át – (1930 szeptembertől 1938 júniusig) a hitoktatás református volt. Evangélikus hittanár nem volt az első négy osztályban, ezért vasárnaponként a soltvadkerti evangélikus templomba jártam istentiszteletet hallgatni. Sikter András tisztelendő úr prédikált németül és magyarul. A parókián igazolványt adott istentisztelet után, hogy az igehirdetést meghallgattam. Ezt azután Halason be

kellett mutatni a Paczolay István tanár úrnak. Tizennégy éves koromban a gimnáziumban megtanultuk a Heidelbergi Kátét könyv nélkül. A halasi református nagytemplomban volt a konfirmációs vizsga. Anyám is eljött meghallgatni. Jól vizsgáztam. Emlékszem, hogy a karácsonyi szünetben, nagy hidegben kint őriztem a disznókat a főlsházi rozsvetésen, és ott hangosan szavaltam a kátét. A templomban a vizsga után úrvacsorához járultunk. Szabó Zsigmond nagytiszteletű úr nagy buzdítást adott templom után a frissen konfirmáltaknak, hogy tartsunk ki a hitben és legyünk hűek a református anyaszentegyházhoz, mert akik nem lesznek hűek az egyházhoz, azok nem reformátusok, hanem kutyák, mondta a nagytiszteletű úr.

Ötödik gimnáziumtól evangélikus hittanárt kaptunk. Kedves, hívő ember volt, jól tanított. Megtanította az evangélikus hittételeket és a konfessziós iratokat (Ágostai Hitvallás, Schmalkaldeni Cikkek, Speieri Protestáció). Tudta az én baptista kapcsolataimat, de nem okozott nehézségeket.

A hatodik gimnáziumban Sikter András tisztelendő úr Soltvadkerten tanította az evangélikus hittant. Nagyon kedves volt. Missziótörténetet, jótékonytságot, külmissziót tanított. Sajnálta, hogy nem evangélikus külmisszióba készülök. Néha arra gondolok, hogy talán igaza volt. Az evangélikus egyháznak komoly külmissziós munkája volt Németországban, Svédországban. Ők talán elfogadtak volna, nem lett volna akkora kulturális különbség, mint itt Amerikában. Sokszor gondolkodtam azon is, bölcs dolog volt-e Albert Schweitzer meghívását visszautasítani a kérdéssel, hogy ő végez-e lélekmentő munkát, vagy csak humanitárius munkát? Én kérdés nélkül is tudtam a választ. Azóta már megtanultam, hogy missziózni nemcsak szavakkal lehet. Lényegi-

leg ezt csináltam egész orvosi működésem alatt Amerikában, nem csekély eredménnyel.

Egész gimnáziumi tanulmányaim során vasárnap délutánonként és hétköznap, szerdán esténként a soltvadkert baptista imaházba jártam. 16 éves koromtól a fiúkörbe, ahol ez idő tájt pogány missziós kört alapítottam. Tizenhét éves koromban bekerítkeztem a soltvadkert imaház bekerítő medencéjében. Mészáros Sándor prédikátor merített be. Sikter tisztelendő úr nem vette rossz néven. Továbbra is nagyon kedves volt hozzám.

Egyszer az egyik tanárunk, a Stepanek Ernő tanár úr, azt mondta, hogy „álljon föl valamennyi”, és akkor én ülve maradtam. „Hát te mért nem állsz föl?” – kérdezte. Nem mertem neki mondani, hogy „valamennyi” már fölállt. Én azt hittem tényleg, hogy ez azt jelenti, hogy néhányan álljanak föl. És kiderült, hogy az mindet jelenti. Szóval, ilyen „új” szóhasználatok, meg mondat-szerkesztések egészen megdöbbenettek. Aztán bejött egy fiatalember, akiről nem is gondoltam, hogy tanár. Nem értettem, hogy egy ilyen fiatal fiú hogy jöhet be az osztályunkba. Amikor szólni akartam hozzá, tegezni készültem, hogy „te mit keresel itten?” A többiek meg azt mondták neki, hogy Sütő tanár úr. Kiderült, hogy ez a Sütő József tanár úr, a magyar tanár. Nagyon értelmes ember volt. Sokat tanultam tőle. Valamikor később tudtam meg, hogy az Eötvös Collegium tagja volt, tehát igen kiváló ember.

A német nyelvtannal nehézségeim voltak, mert nem értettem. A számtannal is nehézségeim voltak. Kértem apámat, hogy szerezzen nekem, vagy fizessen nekem egy magántanítót, egy felsős diákot, mert nem tudom elvégezni az iskolát. Azt mondta, hogy ha neked magántanító kell, akkor nem

való vagy oda. Akkor gyere haza és disznót őrizni így is jó leszel. Hát így aztán nem nagyon erőltettem a magántanítót, de intőt kaptam német nyelvből az első félévben. Hát ezért aztán apám volt nagyon megbotránkozva, és szigorúan megfenyített, hogy hiába költi a drága pénzt, én nem használom ki az alkalmakat. Pedig nem egészen így volt. Egyszerűen nem értettem meg a nyelvtant. A számtanból azután az idősebb diákokat a vonaton én kértem, hogy magyarázzanak nekem, és azok magyaráztak, és így lassanként megértettem.

A magyar nyelvtant is nehezen értettem meg. Molnár Gyula egy nyolcadikos diák volt, aki magyarázta nekem. Mondom, kell egy példa az eszközhatározóra. Ezt mondja: „késsel-villával szoktam enni.” Beírtam a füzetbe, de úgy éreztem, hogy most hazudtam, mert én nem szoktam késsel-villával enni. Hogy lehet ilyet beírni? Egy másik így szólt: „A barátaimmal szoktam kirándulni.” De én nem szoktam kirándulni, én mindig az állatokkal voltam, és ez a kifejezés, hogy kirándulás nem is fordult elő nálunk. Ilyen lelkiismereti problémáim voltak iskolázás közben. No de nem beszélek erről többet, mert hiszen így sok mindent kellene elmondani. Ezt inkább csak azért említem, hogy bizonyítsam, milyen nehéz elindulni annak, akinek nagyon egyszerű a családi háttere.

A gimnáziumban lassanként utolértem magamat. Rendkívül sokat tanultam. Nagyon nagy szorgalommal, úgyhogy ötödikes koromban már tiszta jeles voltam. Akkor már én voltam az osztálynak a legjobb tanulója. Nyolcadikos koromban én voltam az, aki az osztályvizsga után a búcsúztatót mondtam az ifjúság nevében a tanároknak és az iskolának. Angolul ezt úgy mondjuk, hogy valedictorian. Az egyetemre minden nehézség nélkül

felvettek, mivel kitüntetéssel érettségiztem. A Pázmány Péter Tudományegyetemen vettem föl magyarul latin szakra. Nagy gondban voltam, hogy tanárnak menjek vagy orvosnak. Baranyay Mihály prédikátor azt mondta, hogy nekem tanárnak kell menni, mert a Teológiai Szemináriumnak nincs tanára. Akkor halt meg Kemény Artúr és Kristóf Domokos is, és így nagyon nagy szükségük volt egy úgynevezett reáltárgyakat tanító tanárra.

(Dr. H. S.)

Haraszi Sándor: Uram, csak egy vagyok...

*Uram, csak egy vagyok a sok között,
Ki bár rongyos ruhába öltözött,
Vendégeid sorába híva lenni,
Királyi nagy menyegződre menni,
Szegényen bár, de úgy szeretne!
Mégis talán, ha meglehetne...*

*Rongyos ruhámra félve, hogyha még
Tekintni olykor elfelejtenék,
Azért előttem mégis ott lebeg
Aranytermed, s a szívem úgy remeg!
Aranytermed, s az én ruhám, és
Ajkamra félve jön könnyörgés:*

*Nem az első helyre ülnék, Uram.
A meghívottak mellett boldogan
Húzódnék félre, félre, messzire:
A díszes asztalnak legvégére;
Szívem mélyén azért repesve!
Uram, talán ha meglehetne...*

*Nem kellenének drága ételek:
Nem tennék úgy én, mint az emberek,
Akik jólétre jutnak: erre már
Kívánságuk felhőkben egyre jár.
Ily ember morzsát is ehetne!
Uram, talán így meglehetne...*

*Uram, tudom, sok minden útban áll;
Azért szívem mégis remélve vár...
Kegyelmednek sugára végre tán
Dicsőn csillogva irányul reám.
Boldoggá engem ez tehetne,
Uram, óh, bárcsak így lehetne...*

(1937)

NEM AKAROK HALLGATNI

Egy fájdalmas tapasztalatomról akarok most írni. – Még a múlt század utolsó évtizedeiben kezdődött ez a „jelenség”, hogy hihetetlen sebességgel csökken a gyülekezeteink taglétszáma. Ez mára már szinte tragikus méreteket öltött. Mint fiatal lelkipásztor, nagyon sok gyülekezetben szolgáltam igehirdetéssel. Száznál is több alkalomig számoltam az egyéb helyeken végzett igeszolgálati alkalmaimat. – Igen „megtisztelő történet” volt számomra, amikor egy-egy nagy létszámú gyülekezetben is hirdethettem az Igét.

Mit jelent az a mi kis egyházunkban, hogy nagy létszámú? – 1955-ben kerültem én a lelkipásztori közösségbe. Abban az időben még emlékszem négyszáz taglétszámú gyülekezetekre. – Noha egy nagy világégés kellős közepében voltunk, gyönyörű termés-átlagokat hoztak a bemeztési „aratások”.

A gyülekezetek életét a Szentlélek által motivált mozgalmasság jellemezte. Eleinte tiltakoztam a hivatalos „egyház” behatárolás ellen, és próbáltam kitartani amellett, hogy a baptista közösség „mozgalom”. Mégpedig egy Jézus-mozgalom, a Szentlélek által. Növekedtek, erősödtek, színesedtek a gyülekezetek. Kezdtük átélni az alig hihető állítást, hogy „a baptistáknál ahány hívő gyülekezeti tag él, ott annyi a misszionárius!”

Azt is megfigyeltem a régi nagy gyülekezeteknél, hogy jellemző volt a családokra a sok gyerek. Megtért egy házaspár, és 10-15 év múlva ott volt mellettük a gyülekezetben a tíz-tizenkét felnőtt gyermek is. Hát persze, hogy növekedtek a gyülekezetek!

Tudom én, hogy nem ember műve a megtérés. De emberek által is történik. Ha a két szülő átadott életű, komoly hívó, akik benne vannak a szolgáló közösségben, mi sem természetesebb, mint hogy a hitük és buzgóságuk magával ragadja a család többi részét is, gyermeket, nagyszülőket.

Megtért egy házaspár. Egyikük pszichológus volt. Két gyermeküket is el-elhozták a gyülekezetbe. Egyszer csak elmaradtak a gyerekek. Kérdezem az édesapát: Hol vannak a gyerekek? Válasza: Megbeszéltük a párommal, hogy a gyermeknek személyi jogai közé tartozik, hogy ő maga döntse el, akar-e vallásos lenni, vagy sem. És az is, hogy melyik vallást válassza. – Vitáztam volna, de eszembe jutott, hogy eddigi életemben még egyetlen embert se tudtam megtéríteni bölcs érveléseimmel.

Megfeszült bennem az ideg, hiszen ők barátaink voltak, de idéztem magamban egy igeverset: „*Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! Azt mondja a Seregeknek Ura.*” (Zak 4,6)

A magyar nép miniszterelnöke jelenleg kivívta egész Európa rosszallását azzal a programjával, hogy legyen a családokban több, sok gyerek! És ehhez rendkívüli anyagi

támogatásokat is ígér és ad. És valóban, egyre népesebb családokról hallunk, még gyülekezeteinkben is. „Szaporodjatok és sokasodjatok!” – Ősi isteni törvény. És ez nagyon gyülekezet-barát elvnek is tűnik. Természetesen azzal a kiegészítéssel, hogy hitben szilárd és Isten számára elkötelezett hívő szülők számára jelent parancsot és reménységet a gyermekáldás ígérete.

Azt is látom és tudom, hogy országsgazte „keletkeznek” új baptista gyülekezetek, habár a baptista szónál kissé elbizonytalanodom. Mert egyik-másik új kis csoport – egyrészt merészen új és hivalkodó nevet választ magának és az új gyülekezetnek, másrészt pedig az általános működési szabályzatuk teljesen eltért a hagyományos baptistától. Sőt! Nem is akarnak ők baptisták lenni, nekik elég az, hogy hívők. De ha már a gyülekezet alapítója baptista lelkész, vajon neki olyan nagy áldozat belekényszerülni egy általa lesajnált régi-régi mozgalomba, a baptistába!?

Rége a baptista gyülekezetek kapcsolatban és szövetségben éltek egymással, egymás mellett. Átadták egymásnak tapasztalataikat. Megosztották örömeiket. A mozgalom azt is jelentette, hogy mozogtak, szívesen látogatták egymást a gyülekezetek. Pedig még autó sem volt, csak lovas szekér, bicikli, meg a vonat. Netán az „apostolok lova”, a gyaloghintó.

Lediplomázik egy fiatal teológus, elvállalja egy újonnan létesített missziós állomáson a pásztori szolgálatot. Egyik probléma ilyenkor a megélhetés. Ha már nős, családós, még nehezebb ez a kérdés. Ha polgári állást is vállal, akkor a lelki téren már csak fél-ember. Ha felesége is diplomás és dolgozik valahol, ez egy újabb megoldandó rejtvény, hogy akkor ki és mennyi időt tud eltölteni a gyülekezetben, a gyülekezettel, a gyülekezettel? A misszióért?

Manapság a lelkipásztor-feleség már nem lelki munkatárs a gyülekezet érdekében, életében, hanem hivatalnok – valahol. Pedig nekünk, idősebb pásztoroknak az a tapasztalatunk, hogy a lelkipásztorság kétszemélyes elköteleződés. Ezen a területen különösen fontos kinyilatkoztatásnak tartom a Máté 19,5-ben írtakat: „*És lesznek ketten egy testté, úgyhogy már nem két test, hanem egy.*” – Kérem szépen: ezt nem én találtam ki, hanem Jézus mondta.

Ha egy gyülekezetnek nincs ilyen „kettőből-egy” lelki vezére, hamarosan felhalmozódnak bizonyos megoldatlan és megoldhatatlan problémák. Nagy hálával tartozom Édes Atyámnak, aki nekem olyan társat adott, aki igei lelkipásztorné volt, tele buzgósággal és segítőkészséggel, aki ott volt mellettem, hogy átvegye azt, ami nem az én területem, vagy hatásköröm volt a szolgálatban. – Ő viszont tapasztalatból kijelentette, hogy egy beteget ha a pásztor felesége meglátogat ötször, az nem ér annyit, mint ha a pásztor elmegy egyszer, talán épp a szent jegyek drága áldásával.

Az új gyülekezetekről gondolkozva, van néhány megoldandó kérdésem is. – Amikor megalakulnak, vajon új egyházra is gondolnak? – Mert hiszen az új gyülekezetüknek új nevet is kreáltak az alapítók. Még melléknévként sincs ott, hogy „baptista”. Nem tartom helyesnek, mert így egy fél évszázad alatt száz új és még újabb egyházat fognak létesíteni a „nagy mellényű” gyülekezet-alapítók. Ahhoz azonban legalább Luther, vagy Zinzendorf-kvalitású teológus személyiségeknek kellene lenniük, de általában fiatal keresztények a plántálók, akikben még több a vitalitás, mint a tapasztalat és ismeret.

Talán az lehetne egy jó megoldás, ha az újonnan indult kis közösségek lelkigondozását átvállalná egy – már a pásztori és teológiai szolgálatban járatosabb – lelki munkás, és így egyé tudna ötvöződni az új tűz és a régi létesítmény (intézmény), és meg lenne a nyitottság és a felzárkózás szándéka az országos baptista közösség gazdagítására.

A fogyó gyülekezeteknek üzenem: még ha erősen megfogyatkozva is, de maradjatok hűségesek a maradék gyülekezeten keresztül a megtartó Istenhez, és amikor gyülekezeti alkalmakra kerül sor, legyetek ott vasárnap és hétköznap egyaránt, kitartóan, imádkozva a változásért, és a nevedezésért. Egyik ilyen gyülekezetben kérdeztem fanyar mosollyal: Mi az, ti zsidók vagytok? – Miért volnánk azok? – Csak azért, mert Izrael törvénye előírja minden területen a tized beadását. Úgy látom, hogy ti hétköznap még az Úr házába eljárók alacsony létszámával is körülbelül a tizedét beadjátok – létszámilag. De az Úrnak, vagy csak a szemnek? – Ám hol van a kilencven százalék?! – Vagy tán előre kisorsoltátok, hogy hányan akartok üdvözülni? – Mert aki mindvégig kitart, csak az üdvözül.

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, melyet az Úr megígért az őt szeretőknak.” (Jakab 1,11)

Gerzsényi Sándor

Gerzsényi Sándor: MÉRLEGEN

*A templom-rabló nép mily jót mulat!
Isten helyett imád hús-vér-urat.
Egyszer csak fönt a hófehér falon
Egy halvány kéz moccan és ír nagyon.
Szájtátva bámul a sok „bölcs” vezér.
Az arca mindnek reszkető, fehér.
Az írást egy sem érti. Nézi csak...
Az anyakirálynő tanácsot ad.
Van itt egy férfi. A szíve arany.
A megoldás talán őbenne van.
Hívjátok gyorsan! – Neve Dániel.
Nem téveszthető össze senkivel.
Hívassátok! Előtte nincs titok!
Ő elmondja a magyarázatot.
Jön Dániel, „Sétáló Értelem”. –
Mi dolgoz vélem, Úrnőm? Kérdezem.
Fejtsd meg az írást! – Bélsaccar kiált.
Fényes agyaddal szolgálj a királyt!
„Mené! – Tekél! – Perész! – Három titok.
Három nyílvevessző. – Szívednek gyilok.
Megmért az Isten. Könnyűnek talált!
El nem kerülheted most a halált!
Magadban bíztál, mint gőgös atyád.
Sok rablott kincsed ellened kiált.
E történetnek utolsó szava:
Éjjel megölték. Aznap éjszaka.*

ÚJ KÖNYV! • ÚJ KÖNYV! • ÚJ KÖNYV!

Dr. Almási Mihály: A GYÜLEKEZETI (EGYHÁZI) STRUKTÚRÁK VÁLTOZÁSAI BAPTISTA VISZONYLATBAN

Most jelent meg egy kétkötetesre tervezett munka első kötete.

A főcím a gyülekezeti/egyházi struktúrák általános vizsgálatát ígéri, különös tekintettel a baptistákra. Nyilvánvaló, hogy tisztázandó, mit értünk a gyülekezet, az egyház és a struktúra alatt. Erre a tisztázásra kísérletet teszek a bevezetés-

ben. Ez a kötet az egész tanulmány általános bevezetésének tekinthető, címe pedig a sorozat alcíme: „Ösi közösségi struktúrák” – a zsidó közösséggel bezárólag... Remélve, hogy lesznek, akik haszonnal forgatják a könyvet, minden olvasónak Isten áldását kívánja:
a szerző

Olvasóink írják

Vajon miért tanul meg egy ágyhoz kötött beteg, jóval hetvenen felül, annak tudatában egy verset, hogy azt elmondani nem bírja már? Önmagában hordozva fizikai alkalmatlanságát, és azon fájdalmas körülmények között, hogy a faluban ahol él, nincs már gyülekezetünk. Telefonba mondja el nekem, két nappal azután, hogy eljutott végre oda is a Jó Pásztor legutóbbi száma. Benne a végtelenül szép verssel, amit hét és fél éve írt le Gerzsényi Sándor testvér célba érése előtt. (Fölfelé a hegyoldalon, Jó Pásztor, 2020/1. szám, 15. old.).

Ritkán teszi ki önmagát olyan küzdelmes és nehéz feladatnak, hogy verset tanuljon, ráadásul talán egész életében sem állt ki szavalni a gyülekezet elé, ahová átköltözött korai ifjúsága gyülekezetéből, Rákoshegyéről. Ott azonban akkoriban nagyon szerették a verseket a fiatalok. Aztán felnevelte a gyermekeit, az unokáit, már érkeznek a dédunokák is.

Gerzsényi Sándor a Krisztus előtti korok költészeti formáját választotta. Időmértékes verset írt, Fölfelé a hegyoldalon. Ereszkedő verslábakkal. Még így is kifejezte üzenetét. A felmondás sikerült.

Meghatódottan tettem le a telefont. Amióta gyászban járok, ők ketten imádkoztak értem. A költő és halála után a szavalója. Milyen csodaszép ez az út! Fölfelé a hegyoldalon.

Minden vágyunk csak annyi, amennyit a vers mond: „Ha nyílik az ajtó, minden rendben legyen!”

(Szebeni Olivér)

Kedves Testvérem az Úr Jézus Krisztusban!

Köszönjük szépen a Jó Pásztor lapot. Hálásak vagyunk Gerzsényi Sándor lelkipásztor szolgálatáért, és a lapban rá emlékező írásokért és a verseiért. Nagyon megható emlékezőket olvashattunk, és hozzátehetjük a magunk emlékeit Sándorról és Marikáról. „Az öregember két fillérje az örök Isten perselyében” – ilyen és hasonló szépségű mondatai felejthetetlenek.

Imádkozunk azért, hogy találj valaki hasonló „költői” lelket, aki közel ilyen mértékben együtt működni, azonosulni tud a Jó Pásztorral.

Meláth B. Feri bácsi mondta, hogy nehéz lesz csak közel hasonlót is találni, de ő is, mi is imádkozunk ezért.

A 100 éve született Almási Mihály lelkipásztorra szeretettel emlékezünk mi is, áldott az emléke.

Testvéri szeretettel és imádsággal...

G. Annuska-Ernő

Köszönöm az újságot. Gerzsényi testvér rövid élettörténetét, csodás verseit. Nagyon fognak hiányozni írásai. Örömmel fejtettem a rejtvényeket. Köszönöm a nehezebb kérdéseket is. Több ráfordított időt, de több ismeretet és áldását is vehettem át Isten áldott Igéje által.

(B. T.-né – Ócsa)

A keresztrejtvényben lévő igevers feladvány (Jer 17,7) arra emlékeztetett, amikor az igeversen keresztül engem is csodálatosan megvigasztalt Isten, mikor a férjemet hazavitte 2014 tavaszán. Köszönöm a rejtvényt.

(G.M.-né – Tard)

Gerzsényi Sándor testvér élete, munkássága példa előttünk ... versei szívhez szólóak, elgondolkodtatóak, írásai érdekfeszítőek. Hiányozni fog.

(G. Gy.-né – Kétegyháza)

Jöjj Szentlélek!

Jöjj Szentlélek!
Tisztítsd meg
ajkunk és szívünk!
Gyújtsd lángra
hamvadó hitünk!

Jöjj Szentlélek
szüld újjá
fáradt életünk!
Szüntelenül
legyél velünk!

Segíts, hogy
élő nagy hittel,
csodálatos
szent erővel
Hirdessük,
hogy Isten szeret!
Szent Fia
megváltott minket...

Ó, Szentlélek,
mi imádunk.
Az élet
útján veled járunk.
Kérünk vezess,
útunkon végig,
hogy elérjünk
az örök célig!

(Groska József, 2018.)

Joó Attila emlékére

Joó Attila

1951 - 2020

Mert nekem az élet Krisztus,
és a meghalás nyereség!
Filippi 1,21

Elgondolkodtam, hogyan lehet testvérem életéről röviden olyan nekrológot írni, amely egy ember személyiségének lényegét mutatja be, amikor a rengeteg átélt, megélt esemény egy regény kereteibe sem férne bele.

Attila 1951. július 14-én Szőkepusztán, egy háromgyermekes családba másodikként született. A szülők felemás igában éltek. Édesanyánk baptista szülők gyermeke, aki a sok megpróbáltatás után 1959-ben fogadta el Jézus Krisztust élete urának, Megváltójának. Édesapánk egy Istent káromló, maga körül korlátokat nem tűrő, alkoholfüggő ember volt, aki kisgyermek korunkban politikai elítéltként kétszer is börtönbe került. 1955-ben húgocskánkkal, Ibolyával bővült a családuk.

A Szőkepusztai Baptista Imaház testvéri közössége és édesanyánk értünk való buzgó imádsága, Isten kegyelméből valahol a lelkünk mélyén életünket meghatározó útravalót adott számunkra. Későbbi tévelygő életszakaszunkban – így visszagondolva és értékelve az eseményeket – mindig ott volt fölöttünk Isten oltalmazó keze.

Attila kimondottan jó tanuló volt már az általános iskolában is. Finomra hangolt érzésvilág, jó kézügyesség, kiváló rajzkészség, versírási képesség volt rá jellemző. Már gyermekkorától a szenvedő, megpróbáltatás alatt élő emberek iránti együttérző, segítőkészséggel rendelkezett.

1964-ben Sülysápra költöztünk, pályaválasztás időszakában aranyműves és ékszerész szakmára pályáztunk, de ez akkor nem sikerült, maradt egy másik lehetőség, szobafestő és mázoló szakmunkásképző. A sülysápi Baptista Imaház szomszédságában laktunk családjunkkal albérletben. Akkor még anyukánkkal rendszeresen jártunk a gyülekezeti alkalmakra, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket.

Ahogy teltek az évek, az akkori rendszer ifjúságnévelési politikája és édesapánk együttes hatására mind-

ketten elmaradtunk a gyülekezettől. Amikor 17 évesen önálló jövedelemmel rendelkezünk, akkor kezdődtek családjunkban a széthullás első jelei. Attilával külön-külön helyen vállalati munkásszállón laktunk, húgunk Ibolya pedig 17 évesen már albérletbe költözött.

Attila hivatásos jogosítványt szerzett, a katonaságnál, mint gépkocsivezető töltötte két éves szolgálati idejét, tizedesi rangfokozattal szerelt le. A katonaidő letöltése után buszsofőrként dolgozott a Volánbusz egyik helyközi járatán.

1972-ben házasságot kötött a tápiósági Tárnoki Ilonával. Házasságukban két gyermekük született, Attila és Rita. A Tápiószecsőhöz tartozó Magdolnatelepen vettek házat. Attilával és családjával akkor és később is nagyon szoros és jó volt a kapcsolatunk. Változó munkahelyeken, mint szobafestő és mázoló dolgozott, majd a MÁV-nál újból buszsofőr lett. 1978-ban munkahelyet kívántam változtatni, Attila segített, így kerültünk egy munkahelyre. Itt kezdett beindulni Attila világi „karrierje”. Budapesten a „Vörösmarty Gimnázium” esti tagozatára jelentkezett. Azokban az években a gimiben egy padban ültünk és 1981-ben együtt érettségiztünk.

Attila gépjármű-ügyintéző lett, amelyhez Volán forgalmi tisztképző képesítést szerzett. Következő évben elküldték pártiskolába, „Marxista–Leninista Esti Egyetemi” végzettséget szerzett. Munkahelyén a rendszerváltás előtt ő volt az utolsó alapszervezeti párttitkár.

1989 júliusában édesanyánk meghívott bennünket családostól a Népstadionban rendezett Billy Graham evangelizációjára. Ránk nem volt különösebb hatással, mindkettőnk felesége felbuzdulva, a döntésre hívásra kimentek, ők még a mai napig nem adták át életüket az Úr Jézusnak.

1992 körüli időpontban Attila jelentkezett fiával együtt a Domján László által szervezett agykontroll tanfolyamra. El volt ragadtatva az addig nem tapasztalt, átélt új képességeitől, szinte korlátlanak tűnő új lehetőségeitől. Majd következtek, radiesztezia és újabb okkult tanfolyamok, ezeknek a veszélyeiről akkor hallani sem akartunk. A témával kapcsolatosan kiolvasott könyvek száma 50 körüli volt. Édesanyánk szelíden próbált bennünket terelgetni az Úr Jézus kitért karjai felé, de akkor erről hallani sem akartunk. Édesanyánk iránti tiszteletből azért egy-egy gyülekezeti ünnepségre és gyülekezeti buszkirándulásra ugyan elmentünk, de ezek nem voltak ránk közvetlen hatással.

A MÁV átszervezése folytán megszűnt az előzőleg stabilnak hitt munkakörünk. Attila 1993-ban Buda-

keszi MÁV Szanatóriumba jelentkezett anyagbeszerző munkakörbe.

1994 tavaszáig heti rendszerességgel agykontroll klubban gyakoroltuk okkult ismereteinket, szellemi kapcsolatainkat. Ott volt egy hátborzongató szellemi élményem, amikor kétségbeesve Jézust hívtam segítségül, ebben a névben erő és hatalom van, megszabadultam. Egy hét múlva ugyanez megismétlődött. Utána a hetes busz megállójában várakozva mondtam, én ide többet nem jövök, Attila válasza, akkor én sem.

Én 1994 májusában a Bibliát olvasva döntöttem, elfogadtam az Úr Jézust életem urának, Megváltójának. Attól kezdve kezdtem én is imádkozni Attila és családja megtéréséért.

Édesanyánk kérte a Rákócscabai Baptista Gyülekezet lelkipásztorát, hogy beszéljen Attilával, ha már az édesanyjára nem hallgat, hátha egy lelkipásztor jobb belátásra tudja téríteni. Édesanyám kissé szomorkásan mesélte László Gábor testvér véleményét, akinek sikerült Attilával a buszon együtt utaznia, annyira intelligens és felkészült, hogy őt csak a jó Isten tudja jobb belátásra téríteni.

Majd következtek életében az okkultizmus árnyoldalai. Attila 24 éves fia, akit testvérem az okkultizmusban és a szellemtudományokban való jártassága miatt szinte a mesterének tekintett, 1997-ben jóhiszeműen az okkultizmus csapdájába esve öngyilkos lett. Egy magasabb rendű küldetést teljesített.

1998 nyarán édesanyánk 68 évesen az Úrhoz költözött. Attila életének következő szakaszában megindult a lavina. Házassága zátonyra futott, családja szétesett, összetartására tett minden kísérlete kudarcba fulladt, 2000-ben elváltak.

Hála legyen Istennek, a megpróbáltatások nem megkeményítették szívét, hanem az Úr Jézus kitárt karjaiba terelték. Megőrizte a „A Magyarországi Gedeon Társaság” által kiadott kicsiny formátumú Bibliáját, melyben megtérési fogadalmát 1998. november 13-án keltezte. 1999. évben pünkösdkor már ott állt fehér ruhában a bemerítő medencében és visszavonhatatlanul átadta életét Megváltójának. Szeptemberben már ott ült mellettem a Rákócscabai Baptista Imaházban szervezett kétéves Biblia Iskolában.

2004-ben a MÁV-nál megüresedett egy „közúti gépjármű előadó” állás, azt ajánlottam neki. „Jelentkezem, ha segítesz nekem.” „Örömmel segítek”, válaszoltam, hiszen a MÁV egy másik területén ugyanilyen állásban dolgoztam már kilenc éve. Ettől kezdve, mint testvérek is, még közelebb kerültünk egymáshoz, hiszen szinte állandó telefonkapcsolatban lehettünk. Attila Budán, én pedig Pesten dolgoztam.

2005-ben megszületett szívében a döntés, jelentkezett a Baptista Teológiai Akadémia, Teológia szak, Szociális munkás szakirányú képzésére. Mint minden, ezt sem tudta félelmeiként végezni, 2008-ban ötvenhét évesen teológusi diplomát kapott. Szakdolgozatát „Keresztyén Misszió és a Paraegyházak” témában írta. Minden vizsgája elsőre sikerült.

A lelkigondozás közel állt hozzá, mindig örömet lelte abban, ha lelki terhekkel küzdő, megkötözött embertársainak az Úr Jézusban szabadulást és kiutat tudott mutatni. Egy ilyen lelkigondozói eset kapcsán lelte meg előző munkahelyéről ismert régebbi munkatársában az élete párját. 2006-ban kötöttek házasságot Horváth Valériával. Valikában igazi lelki társra talált. Beszélgetéseink során boldogan mondta, „Valika egy diplomás nő, aki felnéz rám és azt mondja: Attila, olyan büszke vagyok rád”.

Házasságkötésük után Budakeszire költöztek, az ottani baptista gyülekezet tagja, majd vezetője lett. Attila nyugdíjba vonulása után 2012-ben Balatonföldvára költöztek Valika egyedül élő idős édesanyjához. A balatonszemesi „Mécse” Gyülekezetbe tagolódtak be, majd a kérész életű Balatonföldvári Baptista Gyülekezet vezetője lett. Ennek megszűntével lettek tagjai szintén Balatonszemesen a Gárdonyi Géza utcai nagy gyülekezetnek. Évekig a helyi iskolában hitoktatóként hasznosította Istentől kapott hitét és ismeretét.

Testvéremmel, Attilával soha nem rivalizáltunk, de kölcsönösen mindig egy egészséges húzóerőt tudtunk egymásra gyakorolni. Egész életünkre jellemző volt, ahol csak tudtuk, önzetlenül segítettük egymást.

Almási Mihály testvér felkérte a „Szőkepusztai Baráti Kör” vezetésére. „Bátyó elvállalom, ha csinálod az adminisztrációt, mert te jártasabb vagy az informatikában.” „Testvérem, kezet rá.” Örömmel végeztük ezt a közös megtisztelő feladatot, hiszen olyan feladat volt, ami igazán közel állt a szívünkhöz.

Attila földi pályájának végéhez ért 2020. május 9-én. A gyász fájdalma leírhatatlan. Az a bizonyosság ad vigaszt, hogy Ő már a mennyei hazában van, ahol majd újból boldogan ölelhetjük meg egymást. Őt ismerve, mire odaérek, már foglalni fogja szeretteinek a helyet maga mellett.

Beteljesedett a hitvallása:

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.” (2Timóteus 4,7-8)

Joó István

Urbán Enikő

Összefűz Isten szeretete

19

testünk, szelle -münk. Adjunk hálát mind-e-zért és egymást szeressük! ...mert

25

Ösz - sze-fűz Is-ten sze-re-te-te, ösz- sze-fűz Jézus nagy kegyelme, ösz-sze-fűz

utolsó ism. *pp* *mf* *ff*

30

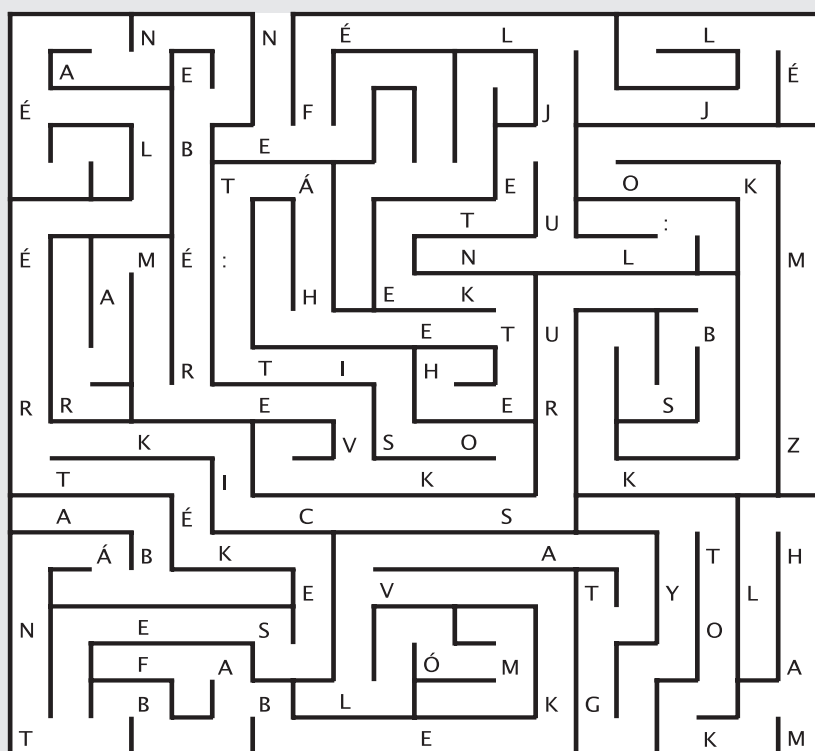
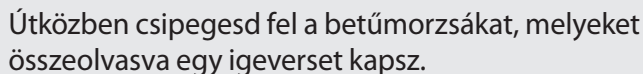
bennünket, legyen így mindö -rök - re! - re - re!

1. 2. 3.

D.S. $\oplus$

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Megfejtendő az igever, és az igehely is.

FÖLDRAJZI NEVEK: MÁRA, RÁMA

Gratulálunk!

A MI HATÁRUNK

*Midőn az Úr ez országot teremté,
Gránit-hegyekből vont köré határt.
Határt, amit el nem mozdíthat senki,
Falat, minek az emberkéz nem árt.*

Egy ezredévig éltünk itt e földön,
Az Istenkéztől vont határ alatt,
Míg jött a béke és azok, kik győztek,
Nagy bölcsen új határt alkottanak.

*Piros irónnal húzták Trianonban.
Az Isten nézi, mosolyog és vár –
Előbb-utóbb majd megmutatja nekik: –
Hogy az Övé az igazi határ.*

Kiadja: JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-200615330TP Bank Rt.

Asz.: 18696619-1-13 | Tel.: 06-20/886-0845

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: † Gerzsenyi Sándor

Rejtvényt szerkesztő: Dr. Saiben Klára

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

KVÍZKÉRDÉSEK – BIBLIAI FÖLDRAJZ

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2020. július 31.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos ígehely megjelölést is.

Címünk: Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Bp. Pf. 171.

1. Melyik városban volt Júda házának királya Dávid 7,5 évig?

- a. Bétel
- b. Jerikó
- c. Hebron
- d. Betlehem

2. Melyik szigeten írta János a Jelenések könyvét?

- a. Madagaszkár
- b. Málta
- c. Páfosz
- d. Patmosz

3. Melyik hegyről jövendöli Zakariás, hogy kelet-nyugati irányban középen kettéhasad?

- a. Olajfák hegye
- b. Sion hegye
- c. Hermon hegye
- d. a Nébó hegy

4. Honnan származott Jób?

- a. Lúz
- b. Úr
- c. Úc (Kár. ford: Úz)
- d. Témán

5. Hová valósi volt József, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták?

- a. Szicília
- b. Ciprus
- c. Macedónia
- d. Törökország

6. Hol volt Ahasvérós király palotája?

- a. Tírusz
- b. Szidón
- c. Bábel
- d. Súsán

7. Melyik várost NEM Nimród építette?

- a. Rehobót-ír
- b. Ninive
- c. Gáza
- d. Kelah

8. Melyik városba vezető úton halt meg Ráhel?

- a. Betlehem
- b. Jerikó
- c. Bétel
- d. Hebron

9. Hol találkozott József a testvéreivel, mikor azok kútba dobták, majd eladták őt?

- a. Sikem
- b. Dótán
- c. Gileád
- d. Samária

10. Melyik város felé tartott az irgalmas samaritánus történetében szereplő kifosztott férfi?

- a. Jeruzsálem
- b. Jerikó
- c. Betsaida
- d. Samária

11. Melyik városból való volt Góliát?

- a. Gileád
- b. Gád
- c. Gát
- d. Dán

12. Melyik sziget előljárója volt Publiusz?

- a. Ciprus
- b. Számosz
- c. Szardínia
- d. Málta

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1 – c Ezékiel (Ez 3,2)

2 – b Ökörösztrökével (Bír 3,31)

3 – b Sót dobott bele (2Kir 2,21)

4 – d Ézsaiás (Ézs 20,2-3)

5 – a Elnyelte őket a föld (4Móz 16,32)

6 – a Saul (1Sám 18,25)

7 – c Rájuk szakadt a várfal (1Kir 20,30)

8 – d Repülő irattekercs (Zak 5,1-4)

9 – b Pál (ApCsel 19,12)

10 – d Óg, Básán királya (5Móz 3,11)

11 – c Absolon (2Sám 14,26)

12 – a Mind balkezes volt (Bír 20,16)

13 – c Magára gyújtotta a palotát (1Kir 16,18)

14 – b Jósafát király (2Kir 8,15)

15 – c Jégeső (Józs 10,11)

Helyes megfejtést küldtek be:

Mészáros Lajos (Albertirsa), Szutor Józsefné (Bp.), Székely Irén (Bp.), és további 51-en. Lásd a keresztretjtvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket. **Gratulálunk!**

1	2	3		4	5	6	7	8	9	10		11	12	13
14				15								16		
17			18		19						20			
21				22		23				24			25	
26			27		28				29			30		
		31						32				33	34	
	35			36			37		38		39			40
41			42			43				44				
45					46				47			48		
	49			50				51			52			53
54		55	56				57						58	
59	60		61			62				63		64		
65		66			67				68		69			
70				71						72		73		
74														

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers vízszintes 74, vízszintes 1 és vízszintes 41 alatt található. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes:

1. A megfejtendő igevers második része 14.

IMY 15. Itt volt az a barlang, amit Ábrahám „kinézett” sírhelynek 16. Irodalmi műfaj 17. Toka betűi keverve 19. Ahasvérus király felesége 20. Milánó híres épülete – névelővel 21. Erről a helyről származott Náhúm próféta 23. Ezzé változott a víz Kánában 24. Olasz és német autójel 25. Úr rövidítése angolul 26. Kása egynemű betűi 27. Nem vagyok vak 29. Az Istennel járt, ezért Isten magához ragadta 31. Énok atyja (Kár. ford.) 33. Józsué egyik csatájának helyszíne 35. Étélizésítő 36. Bászán király, akit legyőztek az izraeliek 37. Saul leromboltatta ezt a várost, mert menedéket adott Dávidnak 39. Mózes testvére 41. **A megfejtendő igevers harmadik része** 45. „Én vagyok az Alfa és az Omega, az és Utolsó” (Kár. ford.) 46. EOP 47. Egy fél bála 48. Állatok lakhelye 49. Távirati ő 51. Ebben a városban tiltották meg a próféta Ámósnek 55. A rómaiakhoz írt levélben említett diakonissza neve

57. Mózes apja 58. Hidrogén és jód vegyjele 59. Római súly- és pénzegység 61. Római hatos 62. S-sel az elején: királynőjéről híres hely a Bibliában 63. Innen jöttek elő a tehenek a fáraó álmában 65. Háziszárnyas 67. Itt lakot Éli és Sámuel is – névelővel 69. Bern betűi keverve 70. Az özőn víz túlélője 71. Eszter atyja 73. R-rel a végén: fafajta 74. **A megfejtendő igevers első része**

Függőleges:

1. Az egyik kispap 2. Ritka női név, először Jókai Mór használta női névként 3. Az egyik testrészünk 4. A délelőtti angol rövidítése 5. Világtalan – ford. 6. Fineás fia 7.-só, magnéziumszulfát 8. A-val a végén: magas helyek elérését segítő eszköz 9. Gyilkolja 10. Kettőzve: az egyik nagyszülő 11. Vidék az édentől keletre 12. Ézsau másik neve 13. Híres tölgyes a Bibliában 18. Huszonhárom éven át volt Izrael bírja 20. Az államnak fizetjük 22. ... rózsája (Énekek éneke) 24. Dorgál 28. Rakja 30. Hegyes tárggyal megsért 31. Izraeli származása ellenére az egyiptomiaknál töltött be magas rangot 32. Ábrahám unokaöccse – ford. 34. Sámuel elsőszülött fia 35. Itt állt a szent sátor Józsué idejéről Sámuel koráig 37. Az egyik égitest 38. A belőle font koszorú a győzteseknek járt 39. Lába egynemű betűi 40. Holland autójel 41. A házba 42. Egy magánhangzó és az ékezetes párja 43. Erre a

vidékre menekült Jefte 44. Próféta Dávid és Salamon idejében 50. Ezékiás király anyja 51. A madár, amellyel Noé a víz apadását „tesztelte”. Egy nap olaját hozott vissza Nőénak. – ford. 52. Arab előkelőség 53. Ábrahám fia második feleségétől 54. Város, ahol Nimród uralkodott 56. Az első nő 57. Áron második fia. Fivérével együtt megölte őt az Úr, mert idegen tüzet vittek az oltárra 58. Népszerű gyerekjáték egyik szereplője 60. Jeruzsálem legmagasabb hegye 62. Ezt teszi valaki, ha álmos 64. Alant 66. Gyakori előtag izraeli városnevekben, azt jelenti, valaminek a háza 67. Kabát része! 68. Oxigén, jód, itrium vegyjele 71. Osztrák és magyar autójel 72. Lufi egynemű betűi

Beküldési határidő: 2020. július 31.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

„Áldott az a férfi, aki a Úrban bízik,
akinek az Úr a bizodalma.”
(Jer 17,7)

Helyes megfejtést küldtek be:

Mihály Sándor* (Szada), Nuszbaum Ferenc* (Gödöllő), Martonné Szlepek Margit* (Tahi), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Hégely Béláné* (Békés), Jámor Ferencné* (Debrecen), Gulyásné Ernőné* (Bp.), Tóth Istvánné* (Dunakeszi), Tulán Péterné* (Kétegyháza), Krizsanyik Mária* (Nógrádmegyer), Sáfri János* (Pécel), Nagy Sándor* (Derecske), Csörz Mihály* (Bükkzsérc), Marton Elemér* (Lénárdaróc), Petrik Ádám* (Órbottyán), Bolemányi Jánosné* (Kiskörös), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Lisztes András* (Albertirsa), Bató Tiborné* (Ócsa), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Neuheiser Jánosné* (Borjád), Vári Györgyné* (Kiskörös), Kovács Sándorné* (Kiskörös), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Polányi Károlyné* (Bp.), Varga Lajosné* (Isaszeg), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Döme Károlyné* (Zirc), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Spangenberg Rudolf* (Komló), Vajda Jánosné* (Orgovány), Marton András* (Bp.), Kerekes Béláné* (Hajdúsámson), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Gyarak Lászlóné* (Békés), Dan János* (Békés), Braun Lajosné* (Békés), Káldi Istvánné* (Szentmártonkőtelep), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Szirbuc Mihályné* (Nyíregyháza), Horváth Jánosné* (Fadd), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Hégely Ferenc* (Dunaharaszti), Kovács Sándorné* (Miske), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskörös), Sándor Mária* (Bp.), Dajka Péter* (Mikepércs), Szegedi Gyuláné* (Kiskörös), Sáfri Sándorné (Bp.), Papp Béláné (Pécs), Bató Pál (Dunaharaszti), Juhász-D. Jánosné (Kiskunhalas), Benein Szabó Márta (Hajdúsámson), Forrás Ferenc (Bp.), Gál Miklósné (Tard)

Könyvjutalomban részesült:

Bolemányi Jánosné (Kiskörös), Csörz Mihály (Bükkzsérc), Kerekes Béláné (Hajdúsámson), Marton Elemér (Lénárdaróc), Sáfri János (Pécel)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldjük el.